

गीतामृताचा प्रवाह

रामकृष्ण महाराज
आणि वारकरी संप्रदाय

PRINCIPAL
Late Ramesh Warpudkar (ACS)
College, Sonpeth Dist. Parbhani

संपादक
प्रा. डॉ. रामकृष्ण चवने

कार्यकारी संपादक
ह. भ. प. तुकाराम शास्त्री मुंडे महा
भानुदास (भाऊराजे) बाबुराव

गीतामृताचा प्रवाह : रामकृष्ण महाराज आणि वारकरी संप्रदाय

- © प्रा.डॉ. रामकृष्ण बदने
ह.भ.प.तुकाराम महाराज मुंडे शास्त्री
भानुदास(भाऊराजे) बाबुराव केंद्रे

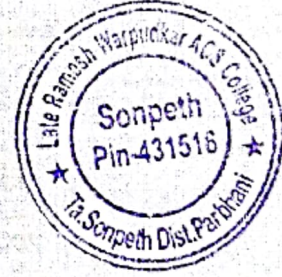
❖ Publisher :

Harshwardhan Publication Pvt.Ltd.

Limbaganesh, Dist. Beed (Maharashtra)
Pin-431126, vidyawarta@gmail.com
9850203295

❖ Printed by :

Harshwardhan Publication Pvt.Ltd.
Limbaganesh, Dist. Beed, Pin-431126
www.vidyawarta.com
7588057695

- ❖ Page design & Cover :
H.P. Office (Source by Google)

- ❖ Edition: April 2022

ISBN 978-93-92584-95-4

- ❖ Price : 299 / -

www. **विद्यावार्ता** कॉम
YouTube Channel

All Rights Reserved, No part of this publication may be reproduced, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, recording, scanning or otherwise, without the prior written permission of the copyright owner. Responsibility for the facts stated, opinions expressed, conclusions reached and plagiarism, if any, in this volume is entirely that of the Author. The Publisher bears no responsibility for them. Whatsoever. Disputes, if any, shall be decided by the court at Beed (Maharashtra, India)

॥ अनुक्रमणिका ॥

भाग --०२

❖ चारकरी संप्रदाय : विविध आयाम

०१)	चारकरी संप्रदाय: विचार, लक्षणे आणि आचरणप्रधानता
प्रा.डॉ.विठ्ठल खंडूजी जायभाये, परभणी	॥51
०२)	चारकरी संप्रदायाचे तत्त्वज्ञान
डॉ.नवनाथ रासकर, फलटण	॥59
०३)	श्रीमद्भगवद्गीता आणि प्रस्थानत्रयी
डॉ.पुरुषोत्तम शेषराव जुन्ने, जालना	॥65
०४)	जगायला शिकवणारी पंढरीची वारी,ऊर्जादायी आकर्षणे, मुल्य ...
उध्दव(बापू) फड, लातूर	॥70
०५)	चारकरी संप्रदायाची सर्वसमावेशक साधना अखंड हरिनाम ...
श्री. ह.भ.प. प्रा.डॉ.रामायणाचार्य नाना महाराज कदम	॥78
०६)	चारकरी संप्रदाय कीर्तन परंपरा
प्रा. विद्या खाडे (दळवे), बीड	॥80
०७)	चारकरी संगीत परंपरा — प्राचीन आणि अर्वाचीन
पं. यादवराज फड, पुणे	॥83
८)	लोकगीतातून येणारे पंढरपूर महात्म्य
प्रा.डॉ. पंडित आनंदराव शिंदे, नांदेड	॥85
९)	संतसाहित्य वर्णित चारकरी संप्रदाय व तीर्थक्षेत्र 'पंढरी' महात्म्य
प्रा.डॉ.अनिल व्यंकटराव मुंडे, लातूर	॥89
१०)	आळंदी हे गाव । पुण्यभूमी ठाव।।
प्रा.अविनाश खोखले, लातूर	॥94
११)	चारकरी संप्रदायात स्त्रीचे स्थान माऊलीमय
डॉ. विजयकुमार पं. फड, औरंगाबाद	॥104

०१

वारकरी संप्रदाय: विचार, लक्षणे आणि आचरणप्रधानता

PRINCIPAL

Late Ramesh Warpudker (ACS)
College, Sonpet, Dist. Parbhani

प्रा. डॉ. विठ्ठल खड्गी जायभाये

जि. परभणी (महाराष्ट्र)

वर्षातील एकमेवाद्वितीय राज्य ! महाराष्ट्राचा इतिहास आणि भूगोल महनीय व्यक्तींच्या कार्यकर्तृत्व आणि विचारांनी नित्य झळकतांना भारताच्या इतिहासात आपली ओळख निर्माण करून आपले वेगळेपण टिकवून आहे ! भारतातील अनेक वैचारिक आणि समाजसुधारणांची रुजूवातच महाराष्ट्रातून झालेली निदर्शनास येते. याच वैचारिक आणि प्रबोधन परंपरा आणि चळवळीतील अत्यंत महत्वपूर्ण चळवळ म्हणजे अनेक वर्षांचा इतिहास आणि समृद्ध परंपरा असलेला वारकरी संप्रदाय होय. तेराव्या शतकाच्या उत्तरार्धात आद्य वारकरी संत नामदेवांनी वारकरी संप्रदायाचे आपल्या कीर्तन आणि अभंगाच्या माध्यमातून पुनरुज्जीवन करण्याचे महत्कार्य केले. "नाचू कीर्तनाचे रंगी । ज्ञानदीप लावू जगी" सारखे अभंग लिहून ज्ञान आणि संप्रदाय याची सांगड घालण्याचे महान कार्य केले. असा हा वारकरी संप्रदाय इतिहास आणि आपला भूगोल घेऊन महाराष्ट्र, कर्नाटक आणि पंजाब पर्यंत जाऊन आपली प्रबोधन पताका फडकावून आला आहे. आज हा संप्रदाय चारशे ते पाचशे वर्षांचे लेखी पुरावे घेऊन नित्य नित्य प्रवाही आहे.

वारकरी संप्रदाय: स्वरूप आणि व्याप्ती

संत ज्ञानेश्वर आणि संत नामदेवांनी अत्यंत खडतर काळात वारकरी संप्रदाय रुजविला. संत ज्ञानेश्वर महाराज मूलतः नाथ संप्रदायाचे. "आदिनाथ गुरु सकळ सिद्धांचा । मच्छिंद्र तयाचा मुख्य शिष्य" हा अभंग संत ज्ञानेश्वर हे नाथ संप्रदायाचे पायिक आणि महायोगी होते हे सिद्ध करतो. त्याचबरोबर संत ज्ञानेश्वर हे संत निवृत्तीनाथ, संत सोपानदेव आणि बहिण मुक्ताबाई आदि भावंडांबरोबर आपले योग्यांचे जीवन व्यतीत करीत होते. त्यांचे आई-वडील नामे श्री विठ्ठलपंत आणि सौ. रुक्मिणी यांना धर्ममार्तंडांनं प्रायश्चित्त म्हणून जलसमाधी घेण्यास भाग पाडले. एवढ्यावर समाधान न झाल्यामुळे या चारही भावंडांनं शुद्धिपत्र आणण्यासाठी जंगजंग पछाडले. त्यांना मांडे भाजायला साधे खापर मिळू दिले नाही आणि धर्मबहिष्कृत केले. हे वर्णव्यवस्थेचे जळजळीत इंगळ घेऊन हे चारही भावंडं वणवण फिरत होते. त्या काळात दुसरीकडे वारकरी संप्रदायातील ज्येष्ठ संत जनाबाई, संत नामदेव, संत चोखामेळा, संत गोरे काका आदिकरून सर्व संत-वारकरी पंढरीच्या विठ्ठल भक्तीत रंगून गेले होते. हे सर्वच संत सर्वसमावेशक विचार घेऊन पंढरपूरच्या वाळवंटात भजन कीर्तनात दंग झाले होते. यारे यारे लहान थोर । याती भलत्या नारी । करवा विचार । न लगे चिंता कवणासी ।

हा वैश्विक आणि सर्व समावेशक विचार घेऊन हे संत वारकरी संप्रदायाचे व्यापक लोकाभिमुख करत होते. हा भेद आणि वर्णव्यवस्थेच्या पलीकडे जाऊन विचार-आचार करणारा समाजाभिमुख झाला होता. ही गोष्ट संत ज्ञानेश्वरादि भावंडांना कळली. त्यांची आणि सर्वच व

संतांची मादियाळी पंढरपूरच्या वाळवंटात जमली आणि त्यांनी एकत्र वारकरी संप्रदाय एकमेकांना अभिवचन दिले. त्यांची भजन-कीर्तन वाळवंटात रंगू लागली. एकमेकांना साध-संगत सुरु झाली. हे पंढरीच्या वाळवंटातील संपूर्ण जिवंत समालोचन (रनिंग कमेंट्री) जेष्ठ १९५७ संत जनाबाई आपल्या

नामदेव कीर्तन करी पुढे देव नाचे पांडुरंग । जनी म्हणे ज्ञानदेवा बोला अभंग । अभंग बोलता बोलता रंग कीर्तनासी भरला । प्रेमाचेनी छंदे विठ्ठल नाचू नाचता डोलता देवाचा गळला पितांबर । सावध होई देवा ऐसे बोले कबीर । नामयाची जनी लोळे संतांचे पायी । जन्ममरणापासुनी मुक्त करी गे विठाबाई ।

या अलौकिक अभंगातून सर्वासमोर उभ्या करतात आणि अशिक्षित संत जनाबाईची दिव्य उच्चशिक्षित लोकांना तोंडात बोट घालायला भाग पाडते. म्हणजेच संत जनाबाई सर्वांत जेष्ठतेच्या नामदेवांना कीर्तनासाठी प्रवृत्त करत्या झाल्या आणि संत नामदेवांच्या कीर्तनात प्रत्यक्ष वारकर्यांचे श्री विठ्ठल हे दंग होऊन नाचत होते आणि संत ज्ञानेश्वर, संत कबीर, संत चोखामेळा, संत सावध आणि इतर सर्वच समकालीन संत चाल म्हणायला, टाळ-मृदंग वाजवायला उभे होते. वारकर्यांचे सर्वधर्म समभाव आणि समतेचे वैश्विक तत्व संत ज्ञानेश्वरादि भावंडांना कळले आणि त्यांनी या संतांसोबतच वारकरी संप्रदाय ध्वज हाती घेतला. त्यानंतर संत नामदेव आणि संत ज्ञानेश्वर यांनी मिक भारतभ्रमण आणि तीर्थयात्रा केल्याचे अनेक अभंग-पुरावे संत नामदेवांनी लिहिलेले आपल्याला आढळू येतात. तदनंतर संत ज्ञानेश्वरांनी ज्ञानेश्वरी, हरिपाठ या सारखे वारकरी संप्रदायांना प्रासादिक ग्रंथ प्रदत्त केलेले दिसून येते.

त्यानंतर मधल्या काळात संत जनाबाई, संत ज्ञानेश्वर आणि संत नामदेव यांच्या प्रभावळीतील संतांनी मोठ्या कठीण परिस्थितीत वारकरी संप्रदायाची पताका नेटाने फडकवीत ठेवली. विविध मुस्लिम शाह्यांची आक्रमणे, अनेक राजे आणि राजकीय उलथापालथ यामध्ये वारकरी धर्म कठीण परिस्थितीत जात होता. उघड चालणारी भजन-कीर्तन बंदिस्त झाली. तरी पण संत बंका, संत निर्मळा आणि समकालीन संतांनी सामान्य वारकर्यांच्या मदतीने वारकरी संप्रदाय टिकवून ठेवला. सोळाव्या शतकांत संत एकनाथांनी पुनश्च वारकरी संप्रदायाचे अधिष्ठान घट्ट केले. संत नामदेव आणि संत ज्ञानेश्वर यांच्यासारखेच अभंग, हरिपाठ आणि भागवत आदि ग्रंथ लिखाण केली तसेच ज्ञानेश्वरीचे पुनर्लेखनही केले. संत एकनाथांनी आपले श्रीगुरू संत जनार्दन स्वामी यांच्या मदतीने वारकरी संप्रदाय समृद्ध बनवला. त्यांनी वारकरी कीर्तन आणि पंढरीची वारी या दोन परंपरा सामान्य वारकर्यांच्या सहकायनि महाराष्ट्राच्या कानाकोपर्यात नेल्या. संत एकनाथांनी वारकरी संप्रदायाचा पुन्हा दरारा निर्माण करून सर्वसमावेशक विचार पुन्हा एकदा महाराष्ट्रभर पुनर्स्थापित केला. संत एकनाथांच्या जीवनातील अनेक प्रसंग आणि त्यांनी केलेली भक्ती वारकरी संप्रदायाला 'खांबा सारखी' बळकटी देऊन गेली.

सतराव्या शतकांत संत तुकोबाराय यांनी आपल्या भक्ती आणि वैराग्याच्या जोरावर अक्षरशः वारकरी संप्रदायास 'कळस' चढविला. आपल्या वडिलांची हजारो वर्षांची भक्तीची मिरासी जपण्याचे अभिवचन स्वतःच घेतले आणि अत्यंत खडतर काळात त्याची रुजवणूक केली. वारकरी संप्रदायातील संत ज्ञानेश्वर, संत नामदेव, संत एकनाथ आदि संतांच्या वचनांचा समृद्ध वसा आणि वारसा तुकोबांना वाचायला, बोलायला आणि लिहायला हत्तीचे बळ देऊन गेला. सोळाव्या शतकांत देखील वर्णव्यवस्थेची

शेकडो अत्यंत बळकट होती. त्याचाच परिणाम म्हणून तुकोबांनी असल्या तुकोबांना तळावलीन शक्तिवादी अर्थ लिहायला आणि कीर्तन करायला मज्जाव केला. परंतु यत तुकोबांनी विद्वत्त्व शक्ती आणि सामान्य वारकऱ्यांच्या शक्तीच्या सामर्थ्याने आपले अलौकिक कार्य मोठे नेटाने चालून दिले. एखादी धर्ममार्तंडांनी तुकोबांना काठबनी मारले, त्यांचे अभंग बुडविले, मात्र तुकोबांचे अभंग हे श्रेष्ठ म्हणून सामान्य जणांना मुखोद्गत असल्यामुळे सर्व वारकऱ्यांनी मिळून तेच दिवसात तुकोबांचा शरण पावला लिहून त्यांना सादर केला. खऱ्या अर्थाने तुकोबांचे अभंग तरले. हे मिश्रक नगून तुकोबांची एकनिष्ठ विठ्ठलभक्ती आणि वाणीची अद्भुत शक्ती लोकाभिमुख झाली होती याचे प्रतिक आहे. धर्ममार्तंडांचे खाडकन डोळे उघडले. अत्यंत कमी काळात संत तुकारामांनी वारकरी संप्रदाय संतान्या पट्ट्यावर बसून आपले भक्ती-सेवा कार्य इमाने इतबारे सादर केले.

असा हा महाराष्ट्रातील वारकरी संप्रदाय शेकडो वर्षांची परंपरा घेऊन आजही समाजामध्ये प्रबोधनाचे आणि समाजसुधारणेचे कार्य करतो आहे. त्यानंतर अनेक संतांनी आपले योगदान वारकरी संप्रदायासाठी देऊन देह, आळंदी, पंढरपूर, नरसी नामदेव, गंगाखेड आणि अशा अनेक ठिकाणी आपली शक्तित्वाचे मजबूत करून आपला सर्वसमावेशक विचार घेऊन संप्रदाय मार्गक्रमण करत आहे. त्यांची व्याप्ती येथील घराघरांमध्ये असून तो आज महाराष्ट्र बहुजनांचा श्वास म्हणून नित्य प्रवाही आहे. आज शेकडो कीर्तनकार, हजारे टाळकरी-माळकरी विठ्ठलभक्तीचा वसा आणि आपल्या पूजनीय संतांचा वारसा घेऊन पुढे जात आहेत. दररोज कथा-कीर्तने होत असून वारकरी संतविचार महाराष्ट्राच्या कणाकणांत दुमदुमून जातो आहे.

वारकरी संप्रदाय लक्षणे:

कोणताही धर्म किंवा पंथ हा काही महत्त्वपूर्ण विचारांच्या बैठकीवर रुजत असतो. त्या पंथाची लक्षणेच त्याचा प्रचार आणि प्रसार व्हायला कारणीभूत ठरतात. त्याच न्यायाने वारकरी संप्रदाय हा अनेक वैचारिक आणि आचरणयुक्त लक्षणे घेऊन महाराष्ट्रात रुजलेला आहे. मागील चारशेहून अधिक वर्षांत अनेक संप्रदाय आले आणि काळाच्या ओघात किंवा संस्थापकाबरोबर नामशेष झाले, मात्र वारकरी संप्रदाय जसाच्या तसा तग धरून येथील व्यवस्थेला आव्हान देऊन प्रबोधन करण्यासाठी अखंड उभा आहे. या संप्रदायाची लक्षणे म्हणजे

विष्णुमय जग वैष्णवांचा धर्म । भेदाभेदभ्रम अमंगळ ।१।।
 आइका जी तुम्ही भक्त भागवत । कराल तें हित सत्य करा ।।२।।
 कोणा ही जिवाचा न घडो मत्सर । वर्म सर्वेश्वरपूजनाचे ।।३।।
 तुका म्हणे एका देहाचे अवयव । सुख दुःख जीव भोग पावे ।।४।।

या अभंगाचे सिंहावलोकन केले असता वारकरी संप्रदाय अगदी एखाद्या खुल्या पुस्तकासारखा सर्वांना खुला असून हा संप्रदाय भेदाभेद शून्य, द्वेष-मत्सर रहित अगदी माणसाच्या अवयवांसारखा सर्वांना समान प्राधान्य देणारा असून एकमेकांची सुःख-दुःखे वाटून घेणारा सर्सामावेशक संप्रदाय आहे. जातीभेद, वर्णभेद किंवा वंशभेद इत्यादी अमानुष गोष्टी कुठेच आढळत नाहीत आणि आढळल्या तर तो वारकरी सांप्रदायिक नाही असे म्हणावे. "खटनट यावे शुद्ध होऊनि जावे । दवंडी पिटी भावे चोरकामेळ ।।" हा संत चोखामेळा महाराज यांचा हा अभंग आणखी महत्त्वपूर्ण आहे. कोणतेही बाह्य अवयव : माजवता गळ्यात तुलसीची माळ, सामान्य पांढरे धोतर किंवा पायजामा, पांढरा खमीस, डोक्यावर नादरी

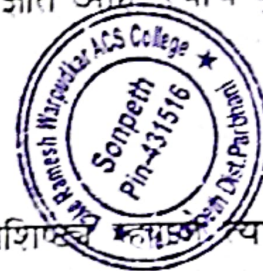

दोरी, कपाळला अवीरवका-अष्टका, मुखात रामकृष्णादरी हा बीजमंत्र आणि शक्य असल्यास पदरपूरच्या आषाढी-वर्तिकाच्या दोन चार्या करणे. बस, याशिवाय आणखी कोणतेच अर्थपूर्ण कर्ण्याची वारकर्याला आवश्यकता नाही. याचबरोबर चोरी करू नये, व्यभिचार करू नये, लुचणारी-पचणारी लक्षणं वारकरी संप्रदायाची असल्यामुळेच आजतागायत संप्रदाय नुसता टिकून राहिले तर त्यांत दरवर्षी हजारो अनुयायांची भर पडतांना दिसते आहे आणि पंढरीच्या वारकर्यांची संख्या त्यात आहे.

वारकरी संहिता

कोणताही धर्म, पंथ अथवा संप्रदाय हा संहितेशिवाय समाजात दीर्घकाळ किंवा नित्य प्रचलित राहत नाही. संहिता म्हणजे "एखाद्या विषयावरील अलिखित स्वरूपात अस्तित्वात असलेल्या कायदे लेखी स्वरूपात तयार करणे किंवा एखाद्या कायद्या नव्यानेच लेखी स्वरूपात अस्तित्वात आणणे, प्रकियेला 'संहितीकरण' (कोडिफिकेशन) असे म्हटले जाते." म्हणजे वारकरी संप्रदाय जवळपास सहा वर्षांपासून समाजाच्या नसानसातून वाहतो आहे त्याचे कारण म्हणजे या संप्रदायाची अलिखित संहिता (व्यक्त व अलिखित) प्रत्येक वारकरी वंधू-भगिनींना ज्ञात आहे त्याचे कुठे पुस्तक जरी नसे तरी काही अभंग सहज संहिता सांगून जातात.

होय होय वारकरी। पाहे पाहे रे पंढरी ॥
काय करवी साधने। फळ अवघेचि येणे॥

म्हणजे वारकरी संप्रदायाचे पहिले अत्यंत महत्त्वपूर्ण वैशिष्ट्य म्हणजे त्याने किंवा तिने पंढरीचे वारी करणे जरूरी आहे. त्याशिवाय वारकरी संहितेत वारकरी हा "तुळसी माळ गळ्ये । गोपीचंदन टिळ्ये ॥" हे एक आणखी महत्त्वपूर्ण लक्षण आहे वारकरी असण्याचं. त्याचबरोबर चोरी करू नये, खोटे बोलू नये, व्यभिचार करू नये, सकाळी काकड आरतीचे अभंग, जानेश्वरी, हरिपाठ इत्यादी ग्रंथ नित्यनेमने वाचावे. त्याचबरोबर वारकर्याने नित्यहरीनाम स्मरण करत रहावे. त्यासाठी त्याला कोणतेही वंधन अथवा मर्यादा येत नाहीत. वारकरी होण्यासाठी अन्य कोणतेही अवडंबर करण्याचे गरज नाही. संतश्रेष्ठ एकनाथ महाराजांच्या भाषेत,

नलगे तीर्थांचे भ्रमण । नलगे टंडण मुंडण ॥
नलगे पंचाग्नी साधन । तुम्ही आठवा मधुसूदना ॥

म्हणजे सहज, सोपा आणि कुणालाही, कुठेही आणि कधीही आपल्या आचरणात आणता ये असा "सर्वाहून सोपा" वारकरी संप्रदाय वारकरी संतांनी लोकाभिमुख केलेला आहे. या संहितेवर वारकरी संप्रदाय उभा राहिलेला असून त्या सर्वसामान्य लोकांना करता येण्यासारख्या असल्याकारणाने आजतागायत टिकून आहे.

उपास्य दैवत आणि वृत्त वैकल्ये:

कोणताही धर्म अथवा संप्रदाय त्याचे उपास्य दैवत कोणते आहे आणि त्यातील संप्रदायातील वैकल्ये काय आहेत यावर तो धर्म किंवा संप्रदाय टिकून असतो. वारकरी संप्रदायाचे दैवत संत नाथ महाराजांच्या भाषेत सहजतेने सामान्य लोकांच्या लक्षात येते. संत नागयण महाराज म्हणतात, आम्हा वृत्त एकादशी । देव केशव तीर्थ तुळसी ॥

अमुका वेणो वा साधन । अमुका विषय हरिकीर्तन ॥

एवढं सोपं कर्म करायला चारकरी संप्रदाय सांगून आपले उपास्य दैवत आणि वृत्त सांगून मोठ्या म्हणजे पंथय दिवसांनी येणारी एक हरिदिनी म्हणजेच एकादशी आणि एकमेव उपास्य दैवत म्हणजे पंढरीचा पांडुरंग. इतर कोणतेही तीर्थवृत्त करण्याची आवश्यकता नाही. कोणतीही 'हेदरी गेंदरी दैवते' पूजण्याची आवश्यकता नसून अन्य साधनांकरिता जीवाचा आटापिटा करण्याची गरज नाही. संत तुकोबांच्या भाषेत

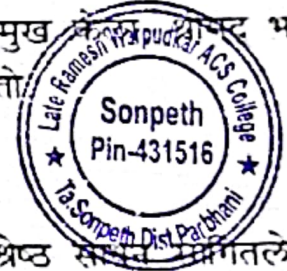
असे उभय हा विटेवरी उभा । धरुनी कटसुत्र हे भक्तीलोभा ॥

पुढे वाटदावी भवसागरची । विठो माउली सिद्ध हे साधकाची ॥

असा सर्वालागी आमचे उपास्य दैवत कटेवर हात ठेऊन सर्व साधकांना भवसागरची सिद्ध वाट दाखवत भक्तांसाठी सदैव तिष्ठत उभा आहे.

हरीकीर्तन:

वारकरी संप्रदायाची सर्वोच्च अभिव्यक्ती कोणती असेल तर ती म्हणजे हरीकीर्तन ! कीर्तनाचे निविध प्रकार आहेत त्यापकी उत्तम म्हणजे हरिकीर्तन ! इतर कीर्तनाच्या तुलनेत हरिकीर्तनाची गोडी आणि बाज काही वेगळाच आहे. संत नामदेवांनी पहिल्यांदा पंढरपूरच्या वाळवंटात हरिकीर्तन करून भूतलावर्गेल सामान्य जणांना महत्वपूर्ण जीवनतत्व प्रकट करण्याचे महत्कार्य करून वारकरी संप्रदायास एक आयाम दिला. "नाचू कीर्तनाचे रंगी ज्ञानदीप लावू जगी" सारखं सोपं साधन सांगून सामान्य लोक कसे विचाराने समृद्ध आणि स्वावलंबी होतील (?) हा सहज सोपा कीर्तन विचार लोकाभ्युक्त भागवत ग्रंथामध्ये कलियुगात केवळ कीर्तनच श्रेष्ठ कसे आहे याचा उल्लेख आढळतो. कृते यद् ध्यायतो विष्णुं त्रेतायां यजतो मखैः। द्वापरे परिचर्यायां कलौ तद्हरिकीर्तनात्॥ (श्रीमद् भागवत)

कृत, त्रेता, द्वापार आणि कली या चार युगात एक एक भक्तीचे श्रेष्ठ साधन प्रसिद्ध झाले आहे. त्यातील कलियुगातील माणसाच्या सर्वांगीण विकास आणि उद्धारसाठीचे सर्वोत्कृष्ट साधन म्हणजे हरिकीर्तन ! त्याचप्रमाणे संत ज्ञानेश्वर कीर्तनाच्या बाबतीत लिहितांना कीर्तन म्हणजे कलियुगातील सर्वोच्च विचारविष्कार आहे याचे प्रतिपादन करतात. "तरी कीर्तनाचे नी नट नाचे । नाशिले व्यवसाय प्रायश्चिन्ताचे । ते नावच नाही पापाचे । ऐसे केले॥" ह्या ओव्या लिहून कीर्तन श्रोता आणि वक्ता दोघांनाही अंतर्बाह्य शुद्ध करण्याचे महत्कार्य करते. याशिवाय संत तुकाराम महाराज "कलियुगा माजी करावे कीर्तन । तेणे नारायण देईल भेटी॥" असे लिहून ईश्वर प्राप्तीचे हे सर्वांत सहज सोपे साधन असल्याचे प्रतिपादन करतात. हे विषद करत असतांना तुकोबाराय हरीकीर्तन करायला "सकळांसी येथे आहे अधिकार । कलियुगी उद्धार हरीच्या नामे ॥" हा अभंग लिहून हरिकीर्तन हे सर्वांसाठी खुले असल्याचे परतीपदन करतात. संत एकनाथ महाराज हरीकीर्तन किती श्रेष्ठ आहे याचे अनेक अभंग लिहितात. नित्य नवा कीर्तनी कैसा ओढवला रंग । वक्ता आणि श्रोता स्वये झाला श्रीरंग ॥

म्हणजे वक्ता आणि श्रोता एका सम पातळीवर आणून ठेवण्याचे महान कार्य हरिकीर्तन करत असते. अश्वरशः ईश्वराला सुद्धा हरिकीर्तन आवडते याचा "कीर्तनाची गोडी । देव निवडी आपण॥" हा अभंग म्हणजे जिवंत दाखलाच आहे. म्हणजे वारकरी संप्रदायात हरीकीर्तनाला अनन्यसाधारण महत्त्व असल्याचे दिसून येते.

हरीकीर्तन मर्यादा:

वारकरी संप्रदायात हरिकीर्तन हा सर्वोत्तम चारकरी अविष्कार असून या माध्यमातून सर्वत्र नवविचार लोकाभिमुख करता येतात. चारकरी संतांनी हरिकीर्तन भक्ती, नाम महात्म्य सम्राजप्रबोधनाचे माध्यम म्हणून अप्युक्त करतांना अनेक मर्यादा सुद्धा स्वतःसाठी आखून घेतलेल्या आहेत. येतात. हरिकीर्तन माणसाचे अंग अंग हरिरूप करून टाकते एवढे ते श्रेष्ठ आहे. परंतु चारकरी संप्रदायात करतांना संतांनी काही मर्यादा आखून घेतल्या आहेत. चारकरी संप्रदायाचा खांब म्हणून ओळखले जाते. सत एकनाथ कीर्तनाची मर्यादा सांगत असतांना लिहितात,
सगुण चरित्रे परम पवित्रे सादर वर्नावी । सज्जनवृंदे मनोभावे आर्धी वंदावी ॥१॥
संतसंगे अंतरंगे नाम बोलावे । कीर्तनरंगे देवा सनिध सुखे डोलावे ॥२॥
भक्तिज्ञानाविरहित गोष्टी इतरां न कराव्या । प्रमभरें वैराग्याच्या युक्ति विवराव्या ॥३॥
जेणे करुनी मुर्ति ठसावी अंतरी श्रीहरीची । ऐशी कीर्तनमर्यादा आहे संतांच्या घरची ॥४॥
अद्वय भजने अखंड स्मरणे वाजवी करटाळी ।

एका जनार्दनी मुक्त होय तत्काळी ॥५॥ (संत एकनाथ गाथा ३२६३)

या अभंगद्वारे चारकरी कीर्तन मर्यादा विपद करतांना संत एकनाथ महाराज अंतरंगातून संतांना डोलत डोलत अक्षरशः प्रत्यक्ष पांडुरंगानुभूती कीर्तनात यावी. त्याचबरोबर कीर्तनकाराने भक्ती, ज्ञान, वैराग्य याचे असे अप्रतिम विवेचन करावे जेणे करून कीर्तनकारासह प्रत्येक श्रोत्याच्या अंतरंगात ईश्वरमूर्ती उभी रहावी. "देव झाले अवघे जन" अशी सुंदर भावना निर्माण होऊन देव आणि भक्त हे वेगळे शिल्लकच राहू नये. अशी कीर्तन मर्यादा विपद करत असतांना संत एकनाथ एकावर एक कीर्तनमर्यादा विपद करणारे अभंग लिहून कीर्तनकारांना सावध करताना दिसतात.

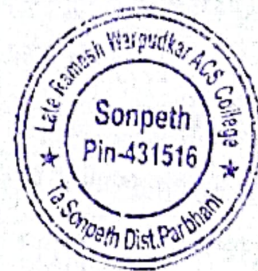
कीर्तने सिद्धि कीर्तने सिद्धि । कीर्तने निरसे आधिव्याधी ॥१॥

कीर्तने काया कीर्तने माया । कीर्तने सर्व एक ठाया ॥२॥

द्वंद्व द्वैत भेद नुरेची ठाव । कीर्तने तिष्ठें उभाचि देव ॥३॥

निद्रेमार्जी वोसणे देवो । म्हणे मज ठावो कीर्तने ॥४॥

एका जनार्दनी कीर्तनासाठी । देव धावे भक्तापाठी ॥५॥ (संत एकनाथ गाथा ७८३)

हा अभंग तर कीर्तन मर्यादा सांगणारा उच्च कोटीचा अभंग असून यात संत एकनाथांनी कीर्तने केल्याने काय काय साध्य होते याची जणू यादीच दिली आहे. कीर्तनाने आपल्याला हवे तसे ज्ञान प्राप्त होऊन माणूस माया-मोह विरहीत होऊन उच्च दर्जाचे योगमय जीवन जगू शकतो. कीर्तनाने माणसाच्या मनातील द्वंद्वभाव संपुष्टात येऊन माणसाचाच देव होऊन कीर्तनात उभं राहतो. कीर्तनाने माणसाची जागृता आणि स्वप्नी सारखीच अवस्था होऊन प्रत्यक्ष ईश्वरच कीर्तनकाराच्या जगण्याचा अविभाज्य भाग होऊन जातो. याशिवाय नाथांनी "कीर्तनाची मर्यादा कैसी" "करीता कीर्तन श्रवण" आणि अन्य अभंग लिहून भविष्यकाळात कीर्तनकारांना मर्यादा घालून दिल्या आहेत. अगदी याच आशयाचे अनेक अभंग संत तुकारामांनी लिहून कीर्तन मर्यादा विपद केलेली निदर्शनास येते. एका अभंगात संत तुकोबाराय लिहितात जेथे कीर्तन करावे । तेथे अन्न न सेवावे ॥१॥

बुका लावूं नये भाळा । माळ घालूं नये गळां ॥४॥

तटा वृषभासी दाणा । तृण मार्गो नये जाणा ॥२॥

तुका लगे द्रव्य घेती । देती ते ही नरका जाती ॥३॥

हा अभंग म्हणजे कीर्तन मयदिना जणू कळसच आहे. संत तुकारामांचे लेखन हे अलौकिक तत्व जाताना हरिकीर्तनाची मर्यादा विषद करते आहे. समाजातील बारीक सारीक बाबींचा खोलवर विचार करून तुकोबांराय कीर्तन मर्यादा सांगतांना कीर्तन केले त्या ठिकाणी अन्न-पाणी घेऊ नये, कपाळी बुक्का घालून घेऊ नये, हार घालून घेऊ नये, एवढेच काय वैल गाडीत किंवा घोड्यावर प्रवास करेना असेल तर जे काही व्यवहार झाला किंवा केला गेला तर घेणार्या बरोबर देणार्याची सुद्धा अधोगती झाल्याशिवाय चला नाही. दोघांनाही त्याचे फळ नक्की भोगावे लागते असे तुकोबांराय लिहून भविष्यातील कीर्तनकारांना घेण्याची सुचना देऊन रेड बल्ब लावून ठेवतात. याशिवाय

उभ्या बाजारांत कथा । हे तो नावडे पंढरीनाथा ॥१॥

अवघे पोटासाठी ढोंग । तेथे कैचा पांडुरंग ॥२॥

लवो अनुसंधान । काही देईल म्हणवून ॥३॥

कथ केले गंडालेका । तुला रजी नाही तुका ॥४॥ (तुकाराम गाथा २४८८)

हा अभंग लिहून तुकाराम महाराज कीर्तन करून ढोंगी पणाचा आव आणणार्या कीर्तनाकारांचे पितळ उघडे पडतात. भर बाजारात कीर्तन करणे हे चुकीचे असून ते ईश्वराला कधीच आवडत नाही. ही सर्व पोटासाठी केलेली सोंगे असून काहीतरी प्राप्ती व्हावी यासाठी ही केवळ नाटके आहेत. असे कीर्तन करणे म्हणजे कीर्तनकारांचे आपल्या बायका-मुलांना पोसण्यासाठी केलेले ढोंगच आहे. अशा ढोंगी आणि अपेक्षा ठेवणार्या कीर्तनकारांचा तुकोबा निषेध करतांना दिसतात. याशिवाय संत तुकोबांचे अनेक अभंग आहेत ज्यामध्ये त्यांनी वारकरी कीर्तन मर्यादा विषद केली आहे. हे सगळे अभंग वाचून त्यांचे सिंहावलोकन केले असता सर्वच संतांनी कीर्तनाला अनेक मर्यादा घालून दिल्या आहेत हे प्रकटनि लक्षात येते.

वारकरी संप्रदाय वर्तमान

वारकरी संप्रदायाचे वर्तमान म्हणजे अगदी माउलीच्या भाषेत सांगायचे झाले तर "त्याचा वेलू गेला गगनावरी" अशी सुंदर अवस्था झालेली दिसून येते आहे. सर्वत्र कथा-कीर्तनांची रेलचेल सुरु असून अनेक युवा कीर्तनकार अभ्यासपूर्ण कीर्तन मांडणी करतांना दिसत आहेत. देहू, आळंदी, पंढरपूर आणि महाराष्ट्रातील अन्य छोट्या मोठ्या शहरांत वारकरी शिक्षण संस्थांच्या माध्यमातून वारकरी संप्रदायाचे शिक्षण दिले जात आहे. विविध दूरदर्शन कंपनी चॅनेलच्या माध्यमातून सकाळ संध्याकाळ हरिकीर्तन प्रक्षेपित होत आहे. सर्वत्र वारकरी सांप्रदायिक कार्यक्रम वाढले असून अनेक नवोदित कलाकार मंडळ वारकरी संप्रदायासाठी काम करतांना दिसत आहेत. सावित्रीबाई फुले विद्यापीठ, पुणे आणि संत एकनाथ महाराज संस्थान, पैठण आणि अन्य काही शैक्षणिक संस्थांनी वारकरी सांप्रदायिक शिक्षणाचे विविध कोर्से चालू केले आहेत. अनेक युट्यूब आणि फेसबुक चॅनेलवर अनेक अभ्यासू, नामांकित कीर्तनकारांची कीर्तनां लोकांना सहज ऐकायला मिळत आहेत. कीर्तन क्षेत्रांत सुद्धा तंत्रज्ञानाने क्रांती घडवून आणली असे दिवसेंदिवस वारकरी संप्रदाय लोकाभिमुख होतांना दिसतो आहे. वारकरी सांप्रदायिक घडामोडी आणि विविध पैलूंनी सर्व लोक परिचित होतांना दिसत आहेत.

वारकरी संप्रदाय अपेक्षा

वर्तमानात सर्वत्र वारकरी संप्रदाय प्रसारित झाला आहे ही खूपच अभिमानाची आणि गौरव

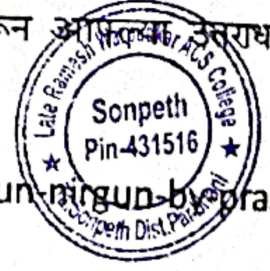
बाब आहे. आज घडीला सामान्य माणसांना वारकरी सांप्रदायिक गंतांची ओळख झालेली आहे. वारकरी संतांचे वाङ्मय सर्वांना परिचित झाले आहे. असे असले तरी आज वारकरी संतांचे लोकांकडून अपेक्षा वाढल्या आहेत. सर्व किर्तनांचा गजर सुरु असतांना कीर्तनाची जाऊ नयेत हीच एक अपेक्षा आहे. कीर्तन म्हणजे मनोरंजन, किंवा निव्वळ विनोद नव्हे याचे वर्तमानात कीर्तनकारांना हवे आहे. अति हव्यास आणि प्रसिद्धीसाठी काही कीर्तनकार विसरून तर जात नाहीत ना (?) अशी अनामिक भीती कधी कधी अस्वस्थ करते. कीर्तनाच्या प्रबोधन होत असतांना सामान्य माणसांनी संतांच्या विचारांची कास धरणे आपल्या कक्षा किंवा मर्यादा ण सोडता कीर्तन करावे. अभ्यास करून एकाच तास निवडलेल्या अभंगाला न्याय देण्याचा पुरेपर प्रयत्न व्हावा हीच माफक अपेक्षा मंडळीकडून आहे आणि निश्चितपणे ही अपेक्षा ते पूर्ण करतील यात तिळमात्र शंका नाही.

समारोप

वारकरी संप्रदायाच्या अनुषंगाने विचार, लक्षणे आणि आचरण प्रधानता या अनुषंगाने हा लेख प्रपंच करत असतांना एकच अपेक्षा म्हणजे "औषध फुकाचे परंतु पथ्य लाखाचे" या म्हणी प्रमाणे किंवा "जेणे विठ्ठल मात्रा घ्यावी तेणे पथ्य सांभाळावी" या संत वचनाप्रमाणे आज घडीला विविध आघाड्यांवर काम करत असतांना तुमची आमची आणि सर्वच संप्रदायातील पायिक मंडळींच्या अपेक्षा उंचावल्या आहेत. सगळीकडे कार्यक्रमांची रेलचेल असतांना जन सामन्यांमध्ये काही चुकीचे संकेत जाऊ नयेत याची खबरदारी घेणे अगत्याचे आहे. कीर्तनकार मंडळी ज्या प्रकारे व्यावहारिक संकेत मोडीत काढून आपल्या कीर्तनाचा आवाजाचा सव्वा भाव ठरवत आहेत असे समाजात बोलले जात आहे. आजकाल कीर्तनकार हे केवळ पैसे कमावण्याचे साधन म्हणून कीर्तन करत आहेत असे लोक दबक्या आवाजात बोलत आहेत. अनेक महाराज मंडळींनी स्वतःच्या कीर्तनाचे निश्चित भाव ठरवून टाकले आहे असेही लोकांत आजकाल चर्चा ऐकली जात आहे. याच बरोबर वारकरी संप्रदाय माणसांच्या वर्तनी उतरणे अपेक्षित आहे. वारकरी सांप्रदायिक माणसाने आणि कीर्तनाकाराने श्रीमद भागवत गीतेच्या १२ अध्यायातील "अद्वेषा सर्वभूतानां मैत्रः करुण एव च । निर्ममो निरहङ्कारः समदुःखसुखः क्षमी ।" या श्लोकांप्रमाणे वर्तन करणे अत्यंत गरजेचे आहे. वारकरी संप्रदायाला केवळ बोलके पोपट निर्माण करायचे नसून त्यांनी संतांची प्रमाण वचणे आपल्या वर्तनात आणून सामान्य लोकांची वारकरी संप्रदायाकडे ग्राहण्याची दृष्टी निकोप करण्याचा सदैव प्रयत्न करणे नितांत गरजेचे आहे. तेंव्हा वारकरी संतांचा एकतरी वेचार प्रत्येकाने आचरणात आणून ज्ञानोबा-तूकोबांनी आपल्याला सोपवलेले हे परमार्थ नावाचे निखळ, मनमोल धन मोठ्य जबाबदारीने जतन करून पुढच्या पिढीच्या हाती सुपूर्द करून अस्वार्थातील मय आनंदाने घालवावा हीच केवळ अपेक्षा ! धन्यवाद ! रामकृष्णहरी !

दर्भ

१. <https://maharashtratimes.com/editorial/sagun-nirgun/sagun-nirgun-by-prasad-aharaj-amalnerkar/articleshow/84016943.cms/> प्रस्थानत्रयी
२. <https://mr.vikaspedia.in/social-welfare/> संहिता
३. श्री तुकाराम बावांच्या अभंगाची गाथा. शासकीय फोटोझिंको मुद्रणालय, पुणे. ई.स.१९७३
४. तुकाराम बावांचे चरित्र. कृष्णराव अर्जुन केळुस्कर. साकेत प्रकाशन २०१७ (तिसरी आवृत्ती)
५. तुकाराम दर्शन. सदानंद मोरे. सकाळ प्रकाशन, पुणे २०१४
६. श्री नामदेव गाथा मे.शारदा साहित्य, पुणे २००२
७. <https://www.santsahitya.in/abhang-gatha/eknath-gatha/> श्री एकनाथ गाथा

PRINCIPAL
Late Ramesh Warpudkar (ACS)
College, Sonpeth Dist. Parbhani